

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

29 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor

judecând fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2019, în cauza penală în privința lui

Marcocian Dorel xxxxx, născut la xxxxx,
domiciliat în xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 11.05.2018 - 28.09.2018;

Instanța de apel: 09.10.2018 - 15.01.2019;

Instanța de recurs: 25.03.2019 - 29.10.2019.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 28 septembrie 2018, în temeiul prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Marcocian Dorel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, pe episodul din 15 februarie 2017, la 2 (doi) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul farmaceuticii și alte activități legate de gestionarea substanțelor narcotice pe un termen de 5 (cinci) ani;

- art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, pe episodul din 16 martie 2018, la 2 (doi) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul a ocupa funcții în domeniul farmaceuticii și alte activități legate de gestionarea substanțelor narcotice pe un termen de 5 (cinci) ani.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă pe termen de 3 (trei) ani 6 (șase) luni, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu

privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul farmaceuticii și alte activități legate de gestionarea substanțelor narcotice pe un termen de 5 (cinci) ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 5 (cinci) ani.

Cererea acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 3360 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare, a fost respinsă.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că, Marcocian Ilie, urmând scopul păstrării ilegale a drogurilor și a analoagelor acestora, dându-și seama de caracterul prejudiciabil a acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, acționând cu intenție directă a păstrat ilegal asupra sa cannabinoidul sintetic - MDMB(N)-2201, care constituite analog al substanței AB-PINACA-CHM, în masă vegetală uscată și mărunțită de culoare galbenă cu greutatea de 0,519 g, ambalată într-un pachetel de tip zip-lock, în posesia căruia el a intrat în circumstanțe nestabilite de către organul de urmărire penală și pe care ilegal le-a păstrat asupra sa pentru consum personal, până la 15 februarie 2017, ora 23:00, când, aflându-se în xxxxx, din cauza comportamentului neadecvat, a fost stopat de către colaboratorul de poliție al Inspectoratului de Poliție Buiucani, mun. Chișinău, OI a SPC a SII Gălușcă Mihail, ca fiind suspectat a fi în stare de ebrietate narcotică și a fost condus în incinta Inspectoratului de Poliție Buiucani, mun. Chișinău pe str. Calea Ieșilor, 12, unde de la el a fost ridicat pachetelul de tip zip-lock, în care se afla o masă vegetală de culoare cafeniu-gălbuie și o folie de culoare argintie, confecționată artizanal.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-1451 din 18 aprilie 2018, s-a stabilit că masa vegetală uscată de culoare galbenă, ridicată la data de 15 februarie 2018 de la Marcocian Dorel, reprezintă produs etnobotanic, care conține cannabinoidul MDMB(N)-2201. Cantitatea produsului etnobotanic îmbibat cu cannabinoidul sintetic MDMB(N)-2201 constituie 1,519 g (masa uscată). Depunerile de substanță de culoare brună, de pe suprafața fragmentului de folie de staniol, răsucit sub formă de lulea, ridicat în aceleași circumstanțe, reprezintă urme de cannabinoid sintetic MDMB(N)-2201.

Conform Scrisorii Instituției Medico-Sanitare Publice Dispensarul Republican de Narcologie cu nr. 01-12/632 din 18 aprilie 2017, substanța MDMB(N)-2201 reprezintă analog al substanței AB-PINACA-CHM, care se atribuie la categoria substanțelor psihotrope incluse în hotărârea de Guvern nr. 1088 din 05 octombrie 2004 și modificările ulterioare cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor stupefiante, psihotrope și precursorilor acestora, supuse controlului.

Conform pct. 193 a hotărârii Guvernului nr. 79 din 23 ianuarie 2006, masele vegetale care conțin AB-PINACA-CHM, de la 0,25 g, constituie proporții deosebit de mari.

Aceste acțiuni ale inculpatului au fost încadrate în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal – *păstrarea analogilor drogurilor, săvârșite în proporții deosebit de mari și fără scop de înstrăinare.*

Tot el, urmărind scopul păstrării fără scop de înstrăinare, precum și alte operațiuni ilegale cu drogurile sau analogii acestora, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, acționând cu intenție directă îndreptată la atingerea scopul său criminal, a dobândit în circumstanțe nestabilite de către organul de urmărire penală - substanțe psihotrope, care constituie droguri sau analogi ai acestora, pe care le-a păstrat ilegal la sine, pentru întrebuințare proprie, până la data de 16 martie 2018, când, pe la orele 18:50-19:00, în cadrul serviciului de MOP efectuat de către echipajul de carabinieri, pe str. Ion Pelivan, 17/3, mun. Chișinău, a fost observat numitul Marcocian Dorel, care avea un comportament suspect și neadecvat, fapt ce a condiționat solicitarea din partea colaboratorilor nominalizați ca ultimul să-i urmeze la Inspectoratul de Poliție Buiucani al DP mun. Chișinău.

Astfel, fiind suspectat de consumul și păstrarea substanțelor narcotice, numitul Marcocian Dorel a fost condus în Sectorul de poliție nr. 3 al Inspectoratului de Poliție Buiucani, amplasat pe str. Ion Creangă, nr. 82/1, mun. Chișinău, unde la acesta au fost depistate: 1 (un) pachetel de hârtie, în care se afla o substanță vegetală, uscată și mărunțită, de culoare galben-cafenie, cu miros specific, în rezultat acest pachetel fiind ridicat, împachetat într-un plic din hârtie și sigilat cu semnăturile participanților.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-1516 din 21 aprilie 2018, s-a stabilit că masa vegetală, uscată, de culoare galben-cafenie, împachetată într-un plic din hârtie, ce a fost ridicată la data de 16 martie 2018 de la Marcocian Dorel, reprezintă substanța MDMA(N)-2201, cu cantitatea totală a masei vegetale vizate de 0,81 g.

Potrivit scrisorii parvenite de la IMSP Dispensarul Republican de Narcologie nr. 4976 din 14 aprilie 2017, substanța MDMA(N)-2201 constituie analog al substanței AB-PINACA-CHM, care constituie substanță psihotropă și este inclusă în „Tabelul I: Substanțele stupefiante și substanțele psihotrope neutilizate în scopuri medicale”, și anume în „Lista nr.2: Substanțele psihotrope”, aprobată prin hotărârea Guvernului nr. 1088 din 05 octombrie 2004. Iar conform „Listei substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora”, aprobată prin hotărârea Guvernului nr. 79 din 23 ianuarie 2006, cantitatea substanței psihotrope indicate supra reprezintă proporții deosebit de mari.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal - *circulația ilegală a drogurilor (substanțelor psihotrope) și analogilor acestora, adică păstrarea drogurilor sau analogilor acestora, săvârșită în proporții deosebit de mari și fără scop de înstrăinare.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să se excludă din partea rezolutivă a sentinței mențiunea privind suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal, precum și dispunerea încasării din contul inculpatului a sumei de 3360 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

În motivare, procurorul a menționat că pedeapsa aplicată este greșit

individualizată, neproportională faptei și pericolului social prezentat de infractor, iar aplicarea pedepsei cu suspendarea condiționată a executării pedepsei este lipsită de temei juridic și neargumentată, care va duce pe viitor la încurajarea săvârșirii infracțiunilor similare și de către alte persoane, iar scopul preventiv și educativ în cazul dat s-ar realiza doar prin aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare.

Cu privire la solicitarea de a se încasa din contul inculpatului cheltuielile de judecată, procurorul a menționat că soluția instanței de fond de a respinge solicitarea procurorului este neîntemeiată, greșită și ilegală. În acest sens, acuzatorul de stat face referire la prevederile art. art. 162 alin. (2), 227 alin. (2) pct. 1), 5), 229 Cod de procedură penală.

Procurorul menționează că în rezultatul acțiunilor inculpatului, a fost necesară implicarea unui întreg mecanism compus din organul de urmărire penală, procuror, ofițeri de investigație, care au fost nevoiți să efectueze acțiuni de urmărire penală și speciale de investigație pentru a constata faptele acestora, acțiuni ce au generat cheltuieli din partea statului și acestea urmează a fi recuperate din contul statului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a constatat că reieșind din faptul că examinarea cauzei s-a realizat în procedură simplificată, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța a verificat legalitatea sentinței sub aspect de drept.

4.2. La soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a menționat că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal, precum și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, astfel pedeapsa penală fiind aplicată în limitele legii.

Instanța de apel a reținut, că inculpatul anterior nu a fost condamnat, se caracterizează pozitiv (f.d. 68), nu se află la evidența medicului narcolog (f.d. 32), conform prevederilor art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunile săvârșite de inculpat se atribuie la categoria infracțiunilor grave, în privința inculpatului nu au fost stabilite circumstanțe agravante.

Respingând argumentele procurorului în dezacord aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de apel a considerat corectă opinia primei instanțe că reieșind din circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului, executarea pedepsei cu închisoarea ar cauza inculpatului suferințe fizice.

4.3. În privința respingerii solicitării procurorului privind cheltuielile judiciare, instanța de apel a reținut că prin prisma art. art. 75 alin. (3) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 „Cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar”, art. art. 143 alin. (1), pct. pct. 2), 6), 229 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care se efectuează expertiza judiciară, plata respectivă se face de ordonatorul acestei expertize din bugetul alocat.

În acest sens instanța de apel a remarcat, că rapoartele tehnico-științifice nr. 34/12/1-R-1516 din 21 aprilie 2018 și nr. 34/12/1-R-1451 din 18 aprilie 2018, au fost efectuate în temeiul ordonanțelor organului de urmărire

penală, adică ordonatorul raportului și expertizei respective este reprezentantul organului de poliție - instituție publică, ce reprezintă statul.

Prin urmare, odată ce ordonatorul expertizei este o instituție abilitată a statului și, respectiv, nu există cererea inculpatului privind efectuarea raportului și expertizei respective, rezultă, în mod cert și univoc, că plata pentru efectuarea rapoartelor de expertiză nominalizate se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Instanța a menționat că legea nu prevede o altă modalitate de plată a expertizelor judiciare în cazul în care elementele de fapt, în calitate de probe în procesul penal, constatate prin intermediul raportului de expertiză, sunt administrate la inițiativa organului de urmărire penală sau instanța de judecată și din acest motiv sentința atacată în partea soluționării chestiunii cu privire la cheltuielile judiciare legate de plata pentru rapoartele tehnico-științifice efectuate în cauză este legală, întemeiată și motivată.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, a declarat recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea acesteia și remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

Recurentul invocă că decizia instanței de apel este neîntemeiată în partea stabilirii pedepsei, deoarece:

- instanța de apel la emiterea deciziei a ignorat prevederile art. 61 Cod penal, stabilind pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării ei, pentru comiterea unei infracțiuni cu un grad prejudiciabil sporit, fiind periclitată ordinea de drept, nu a fost atins scopul principal și anume prevenirea de comiterea unor noi infracțiuni de către inculpat, cât și de alte persoane, fiind imposibilă restabilirea echității sociale;

- instanța de apel justificat a apreciat circumstanțele, dar pedeapsa stabilită nu a fost apreciată în coroborare cu fapta comisă și consecințele acesteia, nu a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise;

- circumstanțele comiterii infracțiunii și comportamentul inculpatului denotă că cel mai eficient mijloc de corectare a acestuia este pedeapsa cu închisoare, această concluzie derivând și din gravitatea faptei comise și de pericolul social al acesteia;

- instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită, ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Astfel, la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului, acuzarea consideră concluziile instanțelor de fond greșite și în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale și cercetării judiciare, neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

La capitolul ce ține de cheltuielile judiciare, procurorul, bazându-se pe prevederile art. art. 227 alin. (1), 229 Cod de procedură penală, menționează că soluția instanței de apel de a menține sentința referitor la neîncasarea cheltuielilor de judecată contravine normelor procesual-penale în vigoare.

6. Avocatul Șevciuc Ana în numele inculpatului a depus referință la

recursul acuzatorului de stat, pledând pentru respingerea acestuia ca fiind vădit nefondat.

7. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

După cum rezultă din materialele cauzei, recurentul invocă drept temei pentru declararea recursului prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În sensul prevederilor art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul aceluiași norme este de înțeles, că instanța de apel, urma să soluționeze paralel cu starea de fapt și chestiunile de drept, inclusiv: *dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal, au fost corect aplicate.* În cazul în care s-ar fi constatat încălcări ale prevederilor legale referitor la ele, hotărârea primei instanțe urma a fi desființată cu rejudecarea cauzei.

Potrivit recursului declarat se atestă că, partea acuzării este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, însă critică decizia instanței de apel, în partea ce ține de soluționarea chestiunii privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal și în partea soluționării cerinței procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului.

Colegiul penal lărgit, verificând legalitatea deciziei instanței de apel sub aceste aspecte, constată că această instanță, la examinarea apelului, nu a respectat întru totul prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Prin urmare, temeiurile invocate de procuror și-au găsit confirmare în cauza dată, ceea ce duce la casarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal și în partea soluționării cerinței procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului, deoarece eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Așa dar, după cum s-a constatat din materialele cauzei, prin sentința primei instanțe Marcocian Dorel a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal și art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, iar conform art. 84 Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă pe termen de 3 ani 6 luni, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul farmaceuticii și alte activități legate de gestionarea substanțelor narcotice pe un termen de 5 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 5 ani.

Cererea acuzatorului de stat cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 3360 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare, a fost respinsă.

Fiind investită cu judecarea apelului declarat de către procuror, instanța de apel, fără a pătrunde în esența argumentelor invocate le-a respins prin câteva fraze de ordin general, considerând că soluția primei instanțe este legală și întemeiată.

Analizând motivele care au fundamentat soluția nominalizată, Colegiul penal conchide, că instanța de apel a preluat în mod automat concluziile primei instanțe reținute întru justificarea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, și anume că inculpatul anterior nu a fost condamnat, se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog, conform prevederilor art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunile săvârșite de inculpat se atribuie la categoria infracțiunilor grave, în privința inculpatului nu au fost stabilite circumstanțe agravante.

Cu toate acestea instanța de recurs este de opinia că împrejurările menționate nu au fost evaluate de către instanța de apel printr-o motivare corespunzătoare, conform prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal.

Potrivit principiului individualizării pedepsei penale (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Reieșind din prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată ajunge la concluzia condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei, aceasta urmează să indice numai decît în hotărâre motivele care au stat la baza unei asemenea concluzii. La fel, necesitatea motivării unei hotărâri judecătorești, rezidă și din conținutul art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală.

În cazul dat, Colegiul lărgit consideră că, soluția instanței de apel este una pripită și nejustificată, deoarece pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și în limitele fixate în partea specială.

Una din prerogativele instanței de judecată este să aprecieze că scopul pedepsei penale poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia și în baza art. 90 Cod penal poate suspenda condiționat executarea pedepsei stabilite.

La formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea acesteia, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se corecta fără executarea efectivă a pedepsei, ea obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat soluția respectivă, lucru neefectuat de către instanța de apel.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel nu a apreciat pe deplin argumentele acuzatorului de stat, cu referire la circumstanțele comiterii infracțiunii și comportamentul inculpatului, gravitatea faptelor comise și pericolul social al acestora.

Or, stabilind pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării ei, pentru comiterea unei infracțiuni cu un grad prejudiciabil sporit, fiind periclitată ordinea de drept, urma a fi apreciat faptul dacă va fi atins scopul principal și anume prevenirea de comiterea unor noi infracțiuni de către inculpat, cât și de alte persoane, precum și restabilirea echității sociale.

Având în vedere circumstanțele enumerate, Colegiul penal consideră concluziile instanței de apel în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului Marcocian Dorel, pripite și neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

Pe de altă parte, instanța de recurs atestă că referitor la cerințele procurorului de încasare a cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, instanța de apel a indicat în motivarea soluției adoptate, că „...rapoartele tehnico-științifice nr. 34/12/1-R-1516 din 21 aprilie 2018 și nr. 34/12/1-R-1451 din 18 aprilie 2018, au fost efectuate în temeiul ordonanțelor organului de urmărire penală, adică ordonatorul raportului și expertizei respective este reprezentantul organului de poliție - instituție publică, ce reprezintă statul...”, astfel considerând necesară respingerea apelului procurorului sub acest aspect.

Analizând soluția instanței de apel prin prisma prevederilor legale aplicabile speței, Colegiul penal lărgit atestă, că instanța ierarhic inferioară nu a pătruns pe deplin în esența problemei dedusă judecății, or, la soluționarea chestiunii cu privire la încasarea sau neîncasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, instanța de apel urma în primul rând să verifice dacă procurorul a înaintat o acțiune civilă în cadrul procesului penal, așa cum prevăd cerințele art. 221 alin. (4) Cod de procedură penală, din conținutul cărora rezultă, că procurorul poate intenta și susține acțiunea civilă intentată pentru compensarea prejudiciului cauzat autorităților publice prin infracțiune, precum și pentru anularea actelor care au cauzat prejudiciul, de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești. Cererea de chemare în judecată poate fi depusă indiferent de acordul autorității publice.

Totodată, deși instanța de apel la soluționarea apelului procurorului a făcut trimitere la prevederile art. art. 227 alin. (1) și (3), 229 alin. (1), 142 alin. (2), 143 Cod de procedură penală, art. 75 alin. (3) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 „Cu privire la expertiza judiciară”, totuși instanța a omis faptul că prin Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017, în vigoare din 09 februarie 2018 (publicată în Monitorul Oficial cu nr. 40-47 art. 108 din 09 februarie 2018), a fost abrogat alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală, care prevedea că, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Pe lângă aceasta Colegiul lărgit remarcă faptul, că la soluționarea chestiunii date, instanța de apel urma să țină cont și de prevederile alin. (1) art. 143 Cod de procedură penală, care enumeră cazurile când expertiza judiciară se dispune și se efectuează în mod obligatoriu, și reieșind din cerințele procurorului, care solicită încasarea de la Marcocian Dorel a cheltuielilor judiciare în beneficiul statului, în sumă de 3360 lei (*constituite din suma de 1680 lei pentru efectuarea constatării tehnico-științifice nr. 24/12/1-R-1516 din 21 aprilie 2018 și suma de 1680 lei pentru efectuarea constatării tehnico-științifice nr. 34/12/1-R-1451 din 18 aprilie 2018*), să se pronunțe dacă cheltuielile suportate pentru efectuarea constatărilor tehnico-științifice invocate de procuror se încadrează la cheltuielile prevăzute în art. 143 Cod de procedură penală, iar în conformitate cu dispozițiile art. 397 pct. 5) și art. 416 Cod de procedură penală, să se pronunțe în mod clar cu privire la repartizarea cheltuielilor judiciare.

În această ordine de idei Colegiul lărgit constată că, dispunând menținerea sentinței prin care a fost respinsă ca neîntemeiată solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată, instanța de apel nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile legislației procesual-penale, adoptând o soluție pripită.

Reieșind din cele sus menționate, Colegiul conchide că erorile de drept constatate supra se încadrează în cele prescrise de pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel, nu a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, și, ținând cont de faptul, că erorile comise de către instanța de apel, nu pot fi reparate în instanța de recurs, decizia atacată urmează a fi casată parțial, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, referitor la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal și în partea soluționării cerinței

procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului, cu remiterea cauzei în această parte pentru rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, în rest, celelalte dispoziții ale hotărârii atacate urmând a fi menținute.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să înlătore erorile constatate mai sus, ținând cont de motivele casării deciziei atacate și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Se admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, se casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2019, în cauza penală în privința lui **Marcocian Dorel** xxxxx, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, referitor la soluționarea chestiunii privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal și în partea soluționării cerinței procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată din contul inculpatului și se dispune rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la **28 noiembrie 2019.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor